

Veel loftuitingen voor Robert Rook

‘Jazz mist zichtbaarheid’

Door Bert Jansma

Een blik op de website van pianist Robert Rook en je krijgt de indruk dat hij een wereldberoemde jazzsolist is. Wat schrijft Takashi Yamamoto in Japan's Jazz Magazine? "Zijn geniale pianospel neemt ons volledig mee in zijn wereld en we vergeten onszelf geheel". Wat zegt Philip McNeely in het Amerikaanse jazzblad Cadence? "Rook doet me denken aan de betere kanten van Herbie Hancock". En wat Tor Hammerö in het Noorse Jazz Magazine? "Er is niet veel meer dat men zich kan wensen, behalve dit: kan iemand het Robert Rook trio zo snel mogelijk naar Noorwegen krijgen?" Bedrieglijk allemaal, die loftuitingen. Want Robert Rook brengt gewoon zijn laatste cd, 'Momentum' – op het Haagse OAP-label uitgebracht – in première in de Haagse intimiteit van De Regentenkamer. Op vrijdag 24 oktober. Geen televisie, geen erehaag, geen hoofdprijzen. Simpelweg een trio dat mooie en persoonlijke jazzmuziek speelt. Met naast Robert Rook zijn vaste bassist sinds twintig jaar, Thomas Winther Andersen (een Noor die al jaren in Nederland woont) en drummer Bart van Helsdingen.

Voor Robert Rook geldt wat voor meer Nederlandse topjazzmusici geldt. Lof genoeg overal, maar wie kent ze in eigen land? Terwijl van één van zijn cd's duizenden verkocht werden in Japan. Inmiddels maakte Rook hier een zestal cd's als leider, onder zijn eigen naam, en één als begeleider van de Litouwse zangeres Rugile Daujotaite. Hij speelde tweemaal in de finale van de Deloitte Jazz Award. Ik hoorde hem voor het eerst in café De Sport en in De Pater en was toen compleet verbijsterd door de enorme intensiteit van zijn spel. Bij latere concerten op grotere podia bleek hij ook als 'performer' een bijzondere figuur. Al is dat laatste onbewust, in het vuur van zijn spel. Want je kan de noten die hij speelt bijna op z'n gezicht aflezen, hij duikt op de toetsen, speelt rechtop staand verder en werkt daarbij zijn pianokruk bijna van het podium.

Klassiek

Robert Rooks biografie is evenmin het gangbare verhaal. In 1966 geboren, klassiek pianoles, op z'n elfde voor de radio met Dave Brubecks 'Blue Rondo a la Turque', op z'n zestiende in het radioprogramma Für Elise, vanuit het Concertgebouw. Met Rachmaninov én Chick Corea's 'Crystal Silence'.

Daarna geen conservatorium, maar een studie wiskunde in Utrecht. Tijdens zijn studie speelde hij in het kwartet van gitarist Wim Overgaauw, in 1993 haalde hij zijn Master in Mathematical Logic. Wiskunde en jazz, geen gangbare combinatie. Jazz bleef hij spelen in diverse combinaties, zijn wiskunde gebruikte hij als ontwikkelaar van software. Tot 2004. Omdat hij toen ging ondervinden dat die twee werelden elkaar in de praktijk dwars zaten.

"Ik heb tot m'n zeventiende les gehad. Ook akkoordenleer. Daarna heb ik gewoon zelf veel uitgezocht. En door veel te spelen word je ook wijzer. Muziek lezen is altijd een zwakke kant gebleven. Je kan me niet zomaar met een partituur voor m'n neus in een big band zetten. Als kind vroeg ik m'n moeder of ze een stuk wilde voorspelen, dan hoefde ik niet te lezen en speelde ik gewoon na wat m'n oren gehoord hadden". Soli van grote voorbeelden uit de jazz uitschrijven en naspelen doet hij principieel niet. "Als ik luister, onthoud ik wat me aanspreekt. Zoals je een taal leert. Een woord, nog een woord, tot je een hele zin kan maken. Ik denk dat de wortels van mijn muziek in de jaren zestig liggen. Coltrane, Joe Henderson". Zijn karakteristiek van de laatste is erg mooi en ook van toepassing op zijn eigen jazz. "In zijn improvisaties hoor je dat er nog in de laatste micro-seconde een beslissing wordt genomen of de muziek links- of rechtsaf gaat".

Net zoals zijn muziek tussen poëzie en drama laveert, doorspekt Rook een serieus gesprek over jazz met enorme schaterlachen. "Jazz mist zichtbaarheid. Platenmaatschappijen brengen geen jazz meer, op een paar grote namen als Wayne Shorter en Herbie Hancock na. Met het verdwijnen van de marketing machine van de platenmaatschappijen is ook de zichtbaarheid van de jazz verdwenen. Als jazzmuzikant is zelfwerkzaamheid belangrijk. Op Internet, You Tube, websites, email. Het economische verhaal blijft een probleem. Misschien wordt jazz steeds meer 'underground'".

En na een aantal bezoeken aan New York relateert Robert Rook: "Ach, die Village Vanguard'. Alle jazzgroten namen er beroemde platen op. Maar het is in feite een klein clubje. Kleiner dan De Regentenkamer".

Topjazzmusicus Robert Rook. ▶ Foto: PR

V
C
v
F
f
t
v
k
b
ti
la
C